

Arrest

nr. 55 654 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. HERMANS en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Pakistaanse nationaliteit, komt op 5 augustus 2005 het Rijk binnen en dient op 9 augustus 2005 een asielaanvraag in.

Op 25 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 augustus 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 15 september 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 20 330 van 12 december 2008 wordt het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde, verworpen.

Op 26 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 26 726 van 29 april 2009 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen indiende, werd bij beschikking nr. 4 645 van 3 juli 2009 door de Raad van State niet toelaatbaar verklaard.

Op 8 mei 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Met een schrijven van 4 augustus 2009 en 15 oktober 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

In zijn aanvraag beweert betrokkene dat hij geregulariseerd kan worden op basis van de onredelijk lange asielprocedure waarin hij zich bevindt. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Criterium 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009 stelt dat alleenstaande vreemdelingen met een asielprocedure van vier jaar in aanmerking komen voor regularisatie. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 09.08.2005, die werd afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.05.2009. In totaal duurde de asielprocedure iets minder dan 3 jaar 9 maanden en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor bij werkgever BVBA S. die werd opgesteld op 15.09.2008. Het bewuste contract werd opgesteld toen betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C in het kader van zijn asielprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing. De asielaanvraag van betrokkene, die hij indiende op 09.08.2005, werd afgesloten met een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.05.2009. Aangezien betrokkene vanaf die datum geen toelating meer had om te werken, kan er niet van uitgegaan worden dat betrokkene nog steeds tewerkgesteld kan worden onder dit contract. Om een arbeidskaart B te verkrijgen op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 moet immers een nieuw arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. In zijn aanvraag beweert hij wel dat hij nog verschillende aanbiedingen tot tewerkstelling heeft gekregen (onder andere van het UZ te Jette) na de beëindiging van zijn asielprocedure. Een belofte of aanbieding tot tewerkstelling kan echter niet in betrokkenes voordeel worden weerhouden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft, hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een attest van inburgering heeft behaald, de Nederlandse taal perfect zou spreken en schrijven en daartoe verschillende taalcursussen heeft gevolgd, dat hij een cursus loopbaanoriëntatie heeft gevolgd bij de VDAB, getuigschriften voorlegt van een individuele beroepsopleiding in een onderneming voor de functie van afwasser / keukenhulp bij de VDAB, van een opleiding 'oriëntatie horeca', van een opleiding 'parkwachter – stadswachter' en een opleiding informatica, dat hij zelfstandig in zijn onderhoud wil voorzien, actief op zoek gegaan is naar werk en in het verleden gewerkt heeft, dat hij goede contacten heeft met een aantal mensen uit de omgeving en met zijn bureaus, hier een vriendenkring heeft opgebouwd, zeer verzorgd is en zijn leefomgeving zeer goed onderhoudt, dat hij zich perfect ingeburgerd zou hebben, verschillende steunbetuigingen voorlegt, een grote burgerzin heeft en de door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk probeert te betalen, een voorlopig Belgisch rijbewijs heeft behaald, dat hij aldus is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt – kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met justitie, een blanco strafregister heeft en geen gevaar zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 26.11.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid – de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, de schending van het art. 3 EVRM en van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10 december 1984, het feit dat betrokkene in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst, het risico dat hij er loopt om gearresteerd te worden en het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen, het totale gebrek aan familie en vrienden om op terug te vallen om er ergens veilig te verblijven, de politieke vervolging en onderdrukking door de overheid, de problemen van onderdrukking binnen het kastesysteem, het gebrek aan financiële middelen om de terugreis vanuit Pakistan te bekostigen, de problemen om er een nieuw visum voor België te bekommen, het negatieve reisadvies van buitenlandse zaken, diverse rapporten van mensenrechtenorganisaties, de naspeuringen van vluchtelingenorganisaties waaruit blijkt dat teruggestuurde vluchtelingen er groot gevaar lopen, de permanente inbreuk op het gezinsleven van betrokkene, de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, het feit dat betrokkene hier legaal was op het moment dat hij deze regularisatieaanvraag indiende en het feit dat de vorige aanvraag tot regularisatie van betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken als ontvankelijk werd aanvaard – worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid, met name de angst om terug te moeten keren naar het land van herkomst en er opnieuw slachtoffer te worden van de aanhoudende psychische en fysieke terreur door de zijn schoonouders, de angst om gearresteerd te worden door de politie, om er veroordeeld te worden volgens de traditie van het kastesysteem, om er onderworpen te worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens en de uitzichtloze situatie waarin betrokkene zou terechtkomen ten gevolge van het complete gebrek aan huisvesting, financiële middelen en familie waar hij veilig kan verblijven.

Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke en psychische integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en legt hiervoor een brief neer waarin gesteld wordt dat het voor betrokkene niet veilig is om terug te keren naar Pakistan. De voorgelegde brief, geschreven door de zus van betrokkene, is van een gesolliciteerd karakter en kan aldus niet weerhouden worden als zijnde een bewijs van betrokkenes beweringen. Indien betrokkene van mening is dat dit document een nieuw licht zou werpen op zijn asielaanvraag, staat het hem steeds vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de bevoegde instanties.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 3 jaar en negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 28 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft art.7,afinea 1,2" van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 04-05-2009.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd.14-05-2009.Hif heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Op 17 november 2010 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *"te zeggen voor recht dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr. W – met bevel om het grondgebied te verlaten - ongegrond is en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen (...)."*

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad is derhalve niet bevoegd om *"aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen."* Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van gebrek aan belang op in zoverre de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient volgens de verwerende partij immers te worden vastgesteld dat *in casu* reeds aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dat bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker op 17 november 2010 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend zodat ook om die reden verzoeker geen belang meer heeft bij zijn vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer,*

2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 8 mei 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel zodat dit uitvoerbaar is of kan worden. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden weerhouden. Bovendien zou het onderscheid tussen de argumentering aangaande de buitengewone omstandigheden enerzijds en de gegrondheid anderzijds niet duidelijk zijn geweest.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, is dit volkomen onjuist: verzoekende partij valt perfect onder de voorwaarden voor regularisatie onder de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid.

In casu is het zo dat de ontvankelijkheid van de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken niet wordt in twijfel getrokken. Zij geeft immers onmiddellijk aan dat de aanvraag dd. 26/11/2008 ontvankelijk wordt verklaard. De bizarre redenering die erop volgt, doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag is het in de eerste plaats van belang op te merken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing begint met de volgende paragraaf:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”

Er wordt met andere woorden zelf aangegeven dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid bij de beoordeling van de aanvragen over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het is dan ook volkomen absurd dat de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich vervolgens blindstaart op de criteria van de instructie dd. 19/07/2009 - die overigens inmiddels werd vernietigd - en waaraan verzoekende partij net niet voldoet. Het is immers de taak van Staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel te onderzoeken, te kijken

naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan -binnen zijn discretionaire bevoegdheid - een beslissing te nemen.

In casu is dit niet gebeurd, aangezien er niet verder werd gekeken dan naar de -inmiddels vernietigde - criteria van de instructie.

Bovendien is het zo dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard. Hij komt weliswaar net niet in aanmerking voor de 2 aangehaalde - vernietigde - criteria, maar dit neemt niet weg dat de Staatssecretaris of zijn afgevaardigden de aanvraag in zijn totaliteit én in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid diende te onderzoeken en te beoordelen. In casu is dit niet gebeurd, hetgeen tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door verzoekende partij aangehaalde elementen, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Waarom deze niet zouden kunnen worden weerhouden, wordt - met uitzondering van het blanco strafregister en het feit dat verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde - niet verduidelijkt.

Tevens wordt eraan toegevoegd dat deze elementen aangaande de integratie van verzoekende partij niets af doen aan de voorwaarden zoals zij werden gesteld in de instructie dd. 19/07/2009. Een dergelijke redenering kan echter niet worden weerhouden, aangezien in de eerste plaats de instructie inmiddels werd vernietigd, en in de tweede plaats deze instructie niets afdeed aan de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid. Zelfs vóór de vernietiging van de criteria van de instructie dd. 19/07/2009, stond het de Staatssecretaris immers nog steeds vrij te oordelen over de aanvragen en te besluiten dat een aanvraag gegrond was, zelfs indien die niet strikt onder de criteria van de instructie viel.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.¹

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²

Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie konden worden aanvaard en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Volledigheidshalve wenst verzoekende partij er tot slot aan toe te voegen dat ook de redenering van de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, als zou zijn raadsman de argumenten met betrekking tot de ontvankelijkheid en de gegrondheid niet uit elkaar gehouden hebben, niet kan worden weerhouden.

Het is immers zo dat deze argumenten elkaar in werkelijkheid deels overlappen, hetgeen ook in de aanvraag van verzoekende partij het geval was. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake kan zijn waardoor verzoekende partij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om zijn aanvraag aldaar te doen, zijn het gevolg van de situatie in zijn land van herkomst. Het is zo dat deze elementen van belang zijn om de aanvraag en de integratie van verzoekende partij te kaderen. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt beweerd, kan er echter geen sprake zijn van een verwarring tussen de argumenten inzake de ontvankelijkheid en de gegrondheid.

Deze werden in de aanvraag immers duidelijk onder een aparte titel uiteengezet, waardoor het onderscheid ontegensprekelijk vast te staan. Voorts is het zo dat enkel de angst en de uitzichtloze situatie waarin hij zou terechtkomen, werden aangehaald bij de gegrondheid, en dit om een beeld te scheppen alvorens over te gaan naar de eigenlijke argumenten met betrekking tot de gegrondheid.

Wat betreft de brief van de zus van verzoekende partij, waarvan sprake in de bestreden beslissing, wenst verzoekende partij tevens op te merken dat deze werd overgemaakt bij een actualisering van zijn aanvraag, om aan te geven dat verzoekende partij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij kan immers onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst, maar verbleef wel nog steeds in

complete onzekerheid omtrent zijn toekomst hier, ingevolge het uitblijven van een beslissing in zijn regularisatieaanvraag.

Het onderscheid tussen de argumenten aangaande de ontvankelijkheid en de gegrondheid is met andere woorden zeer duidelijk en de eigenlijke argumenten aangaande de gegrondheid worden door de afgevaardigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid overigens herhaald in de bestreden beslissing. Op die manier dient te worden besloten dat de afgevaardigde wel degelijk in staat was de respectievelijke argumenten te detecteren, doch - zoals hierboven reeds aangehaald - naliet te argumenteren waarom zij niet als grond tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij vooreerst dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het recht van verdediging. Wat de vermeende schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu een eventueel gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren dan betekent dit dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Waar verzoeker vooreerst voorhoudt dat *'de ontvankelijkheid van de aanvraag niet in twijfel wordt getrokken'* en dat *'de bizarre redenering die erop volgt, hieraan geen afbreuk doet'*, merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing op dit vlak voldoende is gemotiveerd en dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de motivering onredelijk zou zijn. De beschouwingen van verzoeker dat wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft hij wel degelijk geregulariseerd had moeten worden, kunnen volgens de verwerende partij niet worden aangenomen. Op 19 juli 2009 werd er immers een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris, een tiental concrete situaties worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de staatssecretaris een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan. Zodoende kunnen volgens de verwerende partij de instructies van 19 juli 2009 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet los van elkaar gezien worden nu de instructies een verduidelijking inhouden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van state van deze instructie, heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder toe te passen. Dit is uiteraard ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies. Verzoeker heeft zich in de actualisatie van zijn aanvraag overigens zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris, naast deze situaties, uiteraard bevoegd blijft om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoeker zich in zijn actualisering heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009 maar dat hij niet voldoet aan de in de instructie gestelde voorwaarden en ook dat de overige elementen die verzoeker in zijn aanvraag met actualisering heeft ingeroepen niet volstaan om te worden geregulariseerd. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij poogt voor te houden dat de aanvraag enkel in het licht van de instructie is beoordeeld en om die reden dient te worden vernietigd. De verwerende partij merkt volledigheidshalve nog op dat de Raad ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beschouwingen van verzoeker falen in rechte en in feite en kunnen volgens de verwerende partij niet worden aangenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde volgens de verwerende partij geheel terecht dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond was. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de

elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Waar verzoeker tenslotte kritiek uitoefent aangaande de motivering betreffende het niet uit elkaar houden van de elementen betreffende de ontvankelijkheid/gegrondheid van de aanvraag, wijst de verwerende partij erop dat verzoeker zelf erkent dat er een overlapping is in de aanvraag.

3.1.3. In zijn memorie van wederantwoord verwijst verzoeker naar de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Verder stelt hij het volgende: *“De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”*

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Deze redenen worden in detail opgesomd.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uiteengezet waarom zijn aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. Er wordt volgens verzoeker in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door hem aangehaalde elementen, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie maar er wordt volgens hem niet verduidelijkt waarom deze elementen niet zouden kunnen weerhouden worden.

De Raad merkt op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift tevens dat de motivering niet afdoende maar gebrekkig is. Hij uit dus kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De aanvraag werd ontvankelijk verklaard, zodat de bestreden beslissing enkel handelt over de gegrondheid van de aanvraag en niet meer over de buitengewone omstandigheden die verzoeker had aangehaald in het kader van de ontvankelijkheid van deze aanvraag. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het de taak is van de staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel te onderzoeken, te kijken naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, een beslissing te nemen. *In casu* gebeurde dit volgens verzoeker niet.

Na lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker zelf aanhaalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en aldus het dossier van verzoeker zeker individueel heeft onderzocht en heeft gekeken naar de concrete argumenten en omstandigheden van zijn dossier. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift trouwens zelf dat de gemachtigde van de staatssecretaris een opsomming gaf van de door hem aangehaalde elementen waarna de gemachtigde stelde dat deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat verwerende partij zijn dossier niet individueel heeft onderzocht of niet heeft gekeken naar de concrete argumenten en omstandigheden van zijn dossier.

Verzoeker stelt vervolgens dat het volkomen absurd is dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich, nadat hij zelf heeft aangegeven over een discretionaire bevoegdheid te beschikken, vervolgens blindstaart op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, die overigens werd vernietigd en waaraan verzoeker net niet voldeed. Verzoeker stelt verder dat hij weliswaar net niet in aanmerking komt voor de twee aangehaalde criteria maar dat dit niet wegneemt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde de aanvraag in zijn totaliteit en in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid diende te onderzoeken en te beoordelen. *In casu* gebeurde dit niet hetgeen tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Zoals verzoeker stelt en hierboven reeds werd gesteld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf daterend van 15 oktober 2009, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vulde immers het Typeformulier Regularisatieaanvraag in en voegde dit bij zijn actualisatie, waarin hij bovendien het volgende stelde "*Gelieve in bijlage de actualisering in het kader van de nieuwe criteria van de instructie dd. 19 juli 2009 te willen vinden.*" Verzoeker vroeg dus zelf aan de verwerende partij om de instructie toe te passen. In het kader van een goed bestuur en rekening houdend met het vertrouwensbeginsel, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld om *in casu* de door verzoeker aangebrachte elementen te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Het feit dat verzoeker, zoals hij zelf in zijn verzoekschrift stelt, niet voldoet aan de criteria van de instructie doet hieraan geen afbreuk en belet ook niet dat de verwerende partij de door verzoeker aangebrachte elementen toetst aan de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker uit voor het overige geen concrete kritiek op de afzonderlijke motieven.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt dat "*men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen*", merkt de Raad op dat verzoeker nalaat aan te duiden op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing onredelijk zou zijn geweest.

Tenslotte geeft verzoeker een uiteenzetting in zijn verzoekschrift waarom de redenering van de verwerende partij als zou zijn raadsman de argumenten met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering en de gegrondheid niet uit elkaar gehouden hebben, niet kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

"Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en

anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden.”

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan belang te hebben bij deze uiteenzetting en toont evenmin aan hoe deze uiteenzetting kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt immers duidelijk dat *“Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden.”* De Raad dient dus vast te stellen dat de verwerende partij alle elementen, en dus ook degene die verzoeker aanhaalde bij de ontvankelijkheid, bij zijn beoordeling in overweging heeft genomen, hetgeen verzoeker ook niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker heeft aldus geen belang bij het aanvoeren van deze uiteenzetting.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat wat betreft de brief van zijn zus deze werd overgemaakt bij een actualisering van zijn aanvraag en dit om aan te geven dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie vindt. Hij kan immers onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst maar verbleef wel nog steeds in complete onzekerheid omtrent zijn toekomst hier ingevolge het uitblijven van een beslissing in zijn regularisatieaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysische en psychische integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en legt hiervoor een brief neer waarin gesteld wordt dat het voor betrokkene niet veilig is om terug te keren naar Pakistan. De voorgelegde brief, geschreven door de zus van betrokkene, is van een gesolliciteerd karakter en kan aldus niet weerhouden worden als zijnde een bewijs van betrokkenes beweringen. Indien betrokkene van mening is dat dit document een nieuw licht zou werpen op zijn asielaanvraag, staat het hem steeds vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de bevoegde instanties.”*

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting bovendien tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker voert de schending van de rechten van verdediging aan maar laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de rechten van verdediging zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde - een integratie waar velen overigens een voorbeeld kunnen aan nemen - en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag ongegrond is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als

grond tot regularisatie zouden kunnen worden aanvaard, zonder aan te geven waarom zij hiertoe niet zouden kunnen worden aanvaard.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Verzoekende partij verblijft sinds 9 augustus 2005 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Hij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria - die inmiddels reeds werden vernietigd (zie supra) - en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de argumentering dat de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Een afdoende motivering waarom zij niet kunnen worden weerhouden, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie en de integratie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ongegrond te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

Dit middel is derhalve gegrond."

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet aantoont met welke elementen die hij zou hebben ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met actualisatie er door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden. Het loutere gegeven dat verzoeker meent dat hij wel dient geregulariseerd te worden, maakt vanzelfsprekend niet dat er een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft immers de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid en is tot het besluit gekomen dat zijn aanvraag ongegrond is. Hierbij wordt duidelijk aangegeven om welke redenen de ingeroepen elementen niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.2.3. In zijn memorie van wederantwoord verwijst verzoeker naar de tekst van het inleidend verzoekschrift, die hij integraal herneemt. Verder stelt hij het volgende: *"De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."*

3.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker met de uiteenzetting in zijn tweede middel tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk oordeelde om aan verzoeker geen machtiging tot verblijf toe te kennen. Ook met de uiteenzetting in zijn tweede middel, waarbij verzoeker trouwens dezelfde argumenten aanvoert als in zijn eerste middel en die daar reeds werden besproken, toont verzoeker dit niet aan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET